T009 A HÀM IX (56) 140-Na Bân Để Giáo Hoá Bảy Người Con

Đại Tạng Kinh (Linh Sơn Pháp Bảo)

SỐ 140

PHẬT THUYẾT KINH A-NA-BÂN-ĐỂ GIÁO HÓA BẢY NGƯỜI CON Hán dịch: Đời Hậu Hán, Tam tạng Pháp sư An Thế Cao, người nước An Tức.

Nghe như vầy: Một thời Đức Bà-già-bà du hóa ở vườn Kỳ-đà Cấp cô độc, thuộc thành Xá-vệ. Bấy giờ A-na-bân-để có bảy người con đều không tin tưởng nơi Phật, Pháp, Tăng. Họ không quy y Phật, quy y Pháp, quy y chúng Tỳ-kheo, cũng không bỏ sát sinh, không bỏ trộm cắp, không bỏ tà dâm, không bỏ nói dối, không bỏ uống rượu. Trưởng giả A-na-bân-để bảo bảy người con: –Này các con, phải nên quy y Phật, quy y Pháp, quy y chúng Tăng, và chớ sát sinh, đừng trộm cắp, không tà dâm vợ người, không nói dối, không uống rượu; tất cả đều không nên phạm phải. Các người con đáp: –Con không thể quy y Phật, quy y Pháp, quy y chúng Tỳ-kheo. Đối với các việc sát sinh, trộm cắp, tà dâm, nói dối, uống rượu, đều không thể từ bỏ được. Trưởng giả A-na-bân-để bảo: –Ta sẽ cho các con ngàn lượng vàng. Này các con, nên quy y Phật, quy y Pháp, quy y Tăng, sửa đổi không còn sát sinh, không trộm cắp, không tà dâm, không nói dối, không uống rượu, tất cả đều sửa đổi theo những việc ấy. Khi bảy người con đã được ngàn lượng vàng, họ liền quy y Phật, quy y Pháp, quy y chúng Tỳ-kheo, sửa đổi không còn sát sinh, không trộm cắp, không tà dâm, không nói dối, không uống rượu. Trưởng giả A-na-bân-để cho bảy người con, mỗi người ngàn lượng vàng, chỉ cho họ thọ tam quy ngũ giới xong, liền đến Kỳ viên, vào gặp Thế Tôn, đầu lạy sát chân Phật, ngồi qua một bên. A-na-bân-để bạch Thế Tôn: –Trong đời này, con có bảy đứa con không tín ngưỡng, không có tâm hoan hỷ với Phật, Pháp, Tăng; không tự quy y Phật, quy y Pháp, quy y chúng Tỳ-kheo; không từ bỏ sát sinh, không từ bỏ trộm cướp, không từ bỏ tà dâm, không từ bỏ nói dối, không từ bỏ uống rượu. Bạch Thế Tôn, khi bảy đứa con này đều được con cho chúng mỗi người ngàn lượng vàng, thì liền khiến chúng quy y Phật, quy y Pháp, quy y chúng Tỳ-kheo và thọ trì năm giới. Bạch Thế Tôn, vậy bảy người con kia có được chút phước thiện công đức nào để thu đạt vào đời sau không?

Đức Thế Tôn dạy: –Lành thay! Lành thay! Này trưởng giả, ông đã làm nhiều lợi ích cho chúng sinh, muốn đem lại an ổn cho muôn loài, cả trời, người cũng được an lành. Này trưởng giả, bảy người con kia, nhờ vào công đức này nên các công đức thiện đều được đầy đủ. Ông hãy lắng nghe, Ta sẽ giảng về chỗ tạo nhân công đức và các phước thiện của bảy người con kia và quả báo họ thu đạt được. Về phương Bắc này, có một quốc đọ, kinh thành tên Thạch thất, đất nước giàu có, dân chúng phồn thịnh, nơi ấy có kho tàng Y-la-bát-đa-la với vô số trăm ngàn vàng bạc, châu báu như xà cừ, mã não, chân châu, hổ phách, thủy tinh, lưu ly và các loại vật quý giá đẹp đẽ khác. Người dân nước Càn-đà-việt kia, trong bảy năm, bảy tháng, bảy ngày, hoặc dùng vạt áo dài bọc lấy các thứ vật quý đó, tùy theo ý muốn của họ mà tiêu dùng, nhưng kho tàng của Y-la-bát-đa-la không hề bị giảm bớt. Này trưởng giả, bảy người con ấy cũng như kho báu

lớn Y- la-bát-đa-la và bảy ngàn lượng vàng kia, nếu gấp lên trăm lần, ngàn lần, trăm ngàn lần, đến vô số lần, đều cũng không bằng công đức của bảy người con ông sẽ thu đạt được. Này trưởng giả, lại có quốc đọ tên Ca-lăng-cừ, kinh thành tên Mật-hy-la, lúa gạo đầy đủ, dân chúng đông đúc, nơi đó có kho tàng quý tên Bát trù với vô số châu báu như vàng bạc, xa cừ, mã não, chân châu, thủy tinh, lưu ly, san hô, hổ phách. Trong bảy ngày, bảy tháng, bảy năm, dân chúng nước Ca-lăng-cừ tùy theo ý muốn của mình tha hồ mà lấy đem đi nhiều hay ít, dù họ không hề lấy ít đi nữa, nhưng kho tàng của nước Ca-lăng-cừ vẫn không bị giảm. Này trưởng giả, bảy người con với sở hữu bảy ngàn lượng vàng cũng như kho báu lớn Bát trù và số bảy ngàn lượng vàng kia nếu gấp trăm lần, ngàn lần, trăm ngàn lần, vô số lần, thì cũng không bằng công đức của bảy người con với bảy ngàn lượng vàng sẽ thu đạt được, nói chung là không gì so sánh bằng. Lại nữa, này trưởng giả, ở nước Tỳ-đề-sư, kinh thành tên Tu-lại-trá, có kho báu lớn tên Tân-ca-la, chứa vô số trăm ngàn thứ châu báu như vàng bạc, xà cừ, mã não, chân châu, hổ phách, thủy tinh, lưu ly. Dân chúng ở nước Tỳ-đề-sư trong bảy năm, bảy tháng, bảy ngày, tùy theo ý định của mình muốn mang chở châu báu ấy nhiều hay ít để đem đi xa, nhưng kho tàng Tân-ca-la vẫn không bị giảm xuống. Này trưởng giả, bảy người con với bảy ngàn lượng vàng cũng như kho tàng quý Tân-ca-la và bảy ngàn lượng vàng của bảy người con đó nếu gấp trăm lần, ngàn lần, trăm ngàn lần, vô số lần, đều cũng không bằng công đức của bảy người con sẽ thu đạt được, không thể tính toán xuể. Lại nữa, này trưởng giả, ở nước Ca-thi, kinh thành Ba-la-nại, có kho tàng tên Nhương- già với vô số vàng bạc, châu báu như xa cừ, mã não, thủy tinh, lưu ly, trân châu, hổ phách. Bảy người con có bảy ngàn lượng vàng kia, cũng như kho báu lớn Nhương-già, và bảy ngàn lượng vàng của bảy người con đó nếu gấp trăm lần, ngàn lần, trăm ngàn lần, vô số lần thì cũng không bằng công đức họ sẽ thu đạt được. Này trưởng giả, hãy khoan nói về dân chúng của các nước Càn-đà-việt, Ca-lăng-cừ, Tỳ- đề-sư, Ca-thi. Ví dụ tất cả dân chúng nam, nữ, lớn, nhỏ của một trong sáu nước lớn ở cõi Diêm-phù-đề này đều theo ý muốn của mình mà chọn lấy mang đem đi các vật quý ở bốn kho báu lớn như vàng bạc, châu báu, xà cừ, mã não, chân châu, hổ phách, thủy tinh, lưu ly, trong bảy năm, bảy tháng, bảy ngày, họ tùy theo ý muốn khuân vác mang các vật báu ấy, nhưng bốn kho báu lớn kia vẫn không bị giảm sút. Này trưởng giả, công đức của bảy người con kia, với bảy ngàn lượng vàng và bốn kho báu lớn, dù gấp trăm lần, ngàn lần, trăm ngàn lần, vô số lần cũng không bằng. Bấy giờ Đức Thế Tôn nói kệ:

Y-la-bát, Càn-đà Bát trù ở Mật-hy Tân-già ở Tu-lại Nhương-già, Ba-la-nại Bốn kho quý như vậy Đầy các loại châu báu Vô số nhưng không bằng Quả công đức đã làm. Khi Đức Thế Tôn vì trưởng giả A-na-bân-để thuyết giảng giáo pháp vi diệu, làm cho ông vô cùng hoan hỷ, liền từ chỗ ngồi đứng dậy, sửa lại y phục, bày vai phải, quỳ gối phải xuống đất, chắp tay hướng về Phật, bạch Thế Tôn: –Ngưỡng mong Đức Thế Tôn nhận lời con thỉnh, cùng với chúng Tỳ-kheo Tăng, con muốn tổ chức trai soạn cúng dường, vì bảy người con đã được quy ngưỡng nẻo thiện. Đức Thế Tôn im lặng nhận lời thỉnh của A-na-bân-để. Khi thấy Đức Thế Tôn đã im lặng nhận lời, A-na-bân-để liền lạy sát chân Đức Phật rồi từ giã. Trưởng giả về nhà, vào ngày thỉnh Phật, chuẩn bị đầy đủ các món ăn ngon quý, sau khi dọn thức ăn, trải tọa cụ, trưởng giả đến gặp Phật và chúng

Tỳ-kheo bạch: –Nay đã đúng lúc, ngưỡng mong Thế Tôn hạ cố đi đến. Lúc ấy Đức Thế Tôn biết đã tới giờ, liền mặc y, mang bát, cùng chúng Tỳ-kheo tùy tùng vào thành Xá-vệ, đến nhà A-na-bân-để, ngồi vào chỗ đã bày sẵn, chúng Tỳ-kheo ai nấy đều an tọa. Trưởng giả A-na-bân-để cùng bảy người con đến chỗ Đức Phật, đầu mặt lạy sát chân Thế Tôn, rồi ngồi qua một bên. Trưởng giả A-na-bân-để bạch Thế Tôn: –Con có bảy người con, đều cho mỗi người ngàn lượng vàng, khiến chúng tự quy y Phật, quy y Pháp, quy y chúng Tỳ-kheo, khiến đều thọ năm giới. Nay, ngưỡng mong Thế Tôn vì chúng thuyết Pháp, làm cho bảy người con này, nhờ vào trí tuệ của Như Lai mà mọi nhận thức được sáng suốt. Đức Thế Tôn bảo trưởng giả A-na-bân-để: –Đúng vậy! Trưởng giả. Đúng vậy! Trưởng giả. Trưởng giả A-na-bân-để thấy Đức Phật và chúng Tỳ-kheo đã an tọa, nên cùng với bảy người con đem thức ăn ngon quý cúng dường lên Đức Phật. Sau đó, thấy Đức Thế Tôn đã thọ trai xong cất bát, trưởng giả A-na-bân-để liền đến chỗ Đức Thế Tôn, đầu mặt lạy sát chân Ngài rồi ngồi qua một bên, cùng bảy người con thỉnh Đức Như Lai thuyết pháp vi diệu. Đức Thế Tôn biết bảy người con của trưởng giả A-na-bân-để chí tâm nghe pháp. Chư Phật Thế Tôn luôn tùy theo căn cơ mà thuyết các pháp về Khổ, Tập, Diệt, Đạo. Đức Thế Tôn khi ấy cũng vì bảy người con của A-na-bân-để mà thuyết pháp như vậy. Ngay tại chỗ ngồi, họ đều dứt sạch các bụi bặm cấu uế, tâm thanh tịnh, phát sinh pháp nhãn. Họ đã thấy pháp, lãnh hội diệu pháp một cách mau chóng, không còn nghi ngờ, cũng không còn vọng tưởng do dự, đắc vô sở úy. Nhờ hiểu rõ diệu pháp của Đức Như Lai, họ quy y Phật, quy y Pháp, quy y Tăng, thọ trì năm giới. Đức Thế Tôn vì trưởng giả A-na-bân-để và bảy người con, lại giảng thêm các pháp, sau đó rời chỗ ngồi ra về. Trưởng giả A-na-bân-để và bảy người con nghe Đức Phật giảng

pháp, đều hoan hỷ phụng hành.

Nguồn: Giảng Sư (giangsu.io.vn) — văn bản trích từ kho sách cổ và kinh điển.